

אֶחָד יְחִיד וּמְיֻחָד אֵלֶיךָ תִּקְוֶתִי:
אֶתָּה רֵאשׁוֹן וְאַתָּה אַחֲרוֹן וְאַתָּה עֲזָרְתִּי:
אֶתָּה שְׁלִיט. אֶתָּה מוֹשֵׁל. וְאַתָּה הוּא שׁוֹעֵתִי:
אֶתָּה כָּל יָכוֹל וְאֵין בְּלִתֶּךָ. וְלֶךָ אֲנוּס בְּעַת צָרָתִי.
אֶתָּה כָּל. וְכָךְ הַכֵּל. וּמִכְחָךְ כָּל יִבְלָתִי:
אֶתָּה יוֹדֵעַ כָּל. וְלִפְנֵיךָ כָּל אֲנַחְתִּי:
כִּי לֶךָ אֲנִי. וְלֶךָ עֵינִי וְעֲרִידְךָ כָּל עֲבוֹדָתִי:
לֶךָ אֶתְפַּלֵּל וְאַתְחַנֵּן. וְלֶךָ אֲשַׁפֹּךְ אֶת שִׁיחָתִי:
הַצִּילֵנִי מִפּוֹעֲלֵי אֲוֶן וְאֵל אֲרָאָה בְּרַעְתִּי:
כִּי מָה אֲעֲשֶׂה. אֵךְ לֶךָ חֲפָצִי. אֵךְ לֶךָ כָּל תַּאֲוֹתִי:
הֵן בְּלִתֶּךָ לֹא אֲצַפֶּה לֹא אִשִּׁית אֵל זֶר צִיפִיתִי:
לֹא פָנִיתִי וְלֹא אֶפְנֶה. וְעַד אֲנֻנֶּה לֹא אֶסִּיר תּוֹמָתִי:
הֵן תִּקְמָלֵנִי לֶךָ אֵיחָל כִּי לִישׁוֹעַתְךָ קוֹיִתִּי:
בְּכָל מוֹשֶׁבֶר וְגַלִּי יָם. מִדְּרַכְךָ לֹא נָטִיתִי:
וּכְבַחִי אִזְ כַּחַי עִתָּה וְאֵלֶיךָ אֶהֱבֹתִי:
וְאֵלֶיךָ אֶפְקִיד צוּרֵי גּוֹפֵי רוּחִי וְנִשְׁמָתִי:
כִּי לֶךָ אֲנִי. וְלִיחֻדְךָ. בְּכָל אֵיבָרֵי וּגְוִיֹתִי:
לֶךָ רֵאשִׁי לֶךָ עֵינִי וְצוּרָתִי וְתִבְנִיתִי:
לֶךָ פִּי לֶךָ לְבִי לֶךָ כְּלִיּוֹתִי וְעֲצָתִי:
לֶךָ יָדַי לֶךָ רַגְלֵי וְלִדְרַכְךָ כָּל הַלִּיבָתִי:
לֶךָ עֲצָתִי לֶךָ דְמוּי כְּאֵשׁ לֹהֶט בְּאֵהֱבָתִי:
לֶךָ עוּרֵי לֶךָ חֲלָבֵי כֶּשֶׁה אֶקְרִיב אֶת מִנְחָתִי:
לֶךָ כַּחַי וְרַעִיוֹנִי וּמַחֲשַׁבְתִּי:
לֶךָ יְחִיד וְאֵין שֵׁנִי. לֶךָ תּוֹדָה יְחִידָתִי:
לֶךָ מַלְכוּת לֶךָ גְּאוּת לֶךָ נְאֻה תְּהִילָתִי:
לֶךָ אוֹחִיל בְּעַת אֲזַעַק כִּיִּלְדָה בְּאֲנַחְתִּי:
לֶךָ שְׂבָרֵי רֶפֶא שְׂבָרֵי וְצַעֲרֵי וּמִכָּתִי:
לֶךָ עוֹרָה בְּעַת צָרָה הִיחָה נָא בְּעוֹרָתִי:
לֶךָ אֶהְמָה בְּקוֹל מֵר. עַדִּי תֵאִיר אֶפִּילָתִי:
לֶךָ אֲזַעַק בְּךָ אֶדְבֵק עַדִּי שׁוֹבֵי לְאֶדְמָתִי:
לֶךָ יִשְׁעֵי סֶלַח פִּשְׁעֵי וְאֲשַׁמְתִּי וְרַשְׁעָתִי:

לֶךָ אֵיכָף וְאַפְרוּשׁ כֶּף. שְׁמַע נָא תְּחִינָתִי:
לֶךָ אֶכְבֶּה לֵב נִדְבָה בְּרוּב שִׁיחֵי וְתוֹנָתִי:
לֶךָ חֶסֶד לֶךָ חֶמְלָה. חֲמוּל עַל כָּל תִּלְאָתִי:
וְהִבַּט נָא בְּרוּב צַעֲרֵי וְדִלּוֹתֵי וְגִלּוֹתֵי:
וְצִירֵי גִדְל עַד כִּי אֲשַׁחֶה כָּל מִטְתִּי בְּדַמְעָתִי:
וְצַר וְאוֹיֵב נִגְדֵי וְלִשְׁטָן הוּא לְעוֹמָתִי:
מָנוּס אֵין לִי צוּרֵי בְּלִתֶּךָ. כִּי אֶתָּה הוּא אֵיילוֹתִי:
וְאִם בְּמִשְׁפָּט אֶת עֲבָדְךָ תְּבִיא. מָה הִיא גְּבוּרָתִי:
כִּי מָה אֲנִי וּמָה חַיִּי וּמָה הוּא כָּל אֲשֶׁר עֲשִׂיתִי:
הֲלֹא נְאֻלְמָתִי וְנִבְלָמָתִי וּכְסָתֵנִי כְּלִימָתִי:
לִכֵּן רְצוֹנְךָ אֲשַׁאֵל. לְמַלְאוֹת אֶת שְׁאֵלָתִי חֶרֶב כְּבִסְנֵי מַעוֹנֵי
וְטַהֲרֵנִי מִחַטָּאתִי:
אֵל נָא תַעֲלֵם אֲזַנְךָ לְשִׁמוֹעַ לְשׁוֹעֵתִי:
עֲרוּב עֲבָדְךָ לְמוֹכָה וְאַמּוֹר דִּי לְצָרָתִי:
מֵאֵת יוֹקָשֵׁי נָא הַצִּילֵנִי סְמוּךְ נָא אֶת נְפִילָתִי:
כִּי לְעֵנָה שְׂבַעַה נִפְשֵׁי עַדִּי קִצְתִּי בְּתִינָתִי:
עֲשֵׂה עִמִּי לְטוֹבָה אוֹת. וְקוּמָה נָא לְעוֹרָתִי:
כִּי אֶתָּה הוּא מְנַת חֲלָקֵי וְגוֹרְלֵי וְחֻמְדֵּי:
וּמַהֲלָלֵי וְכָל גִּילֵי וּמַעוֹזֵי וְשִׁמְחָתִי:
שִׁשׁוֹן לְבִי מְאוּר עֵינֵי וּמְרַגְעֵי וּמְנוּחָתִי:
הִבִּינֵנִי עֲבוֹדְתְּךָ וְתַשְׁלֵם לֶךָ עֲבוֹדָתִי:
הוֹרֵנִי נָא אֶת דְּרַכֶּיךָ יִשְׂרָאֵל לֶךָ נְתִיבָתִי:
כִּי בְּכָל לֵב דְּרַשְׁתִּיךָ. מִלֵּא נָא אֶת בִּקְשָׁתִי:
חַנּוּנִי וְרַחֲמֵנִי וְאַרְאֶה אֶת פְּעוּלָתִי:
וְאַתְעַדֵּן בְּאוֹרְךָ וְתַחֲיֵי זֹאת נְחַמְתִּי:
תִּשְׁפּוֹךְ רוּחְךָ עַל כָּל בֶּשֶׂר וְאֵל תְּהִי לְרִיב יִגִּיעָתִי:
וְהִנֵּה [אֲצִ"ל וּבְנֵה] עִירְךָ בְּגִזַּן עוֹלָם. וְאַזְכֹּחַ שֵׁם אֶת תּוֹדָתִי:
כִּי בְךָ לְבַד בְּטַחְתִּי וְלִישׁוֹעַתְךָ קוֹיִתִּי:
לִישׁוֹעַתְךָ קוֹיִתִּי ה' בְּאַמֶּת וּבְתִמִּים. כִּי אֶתָּה אֶחָד יְחִיד
וּמְיֻחָד. הִיחָה הִיחָה וְהִיחָה. שְׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד. לֹא
יְבוֹשׁוּ קְוִיךָ לְעוֹלָם:

תפילה יחודית ונדירה בעוצמתה שכתב וערך רבנו עט"ר הרמח"ל הקדוש, החושפת את מצוקת נפשו מכל הקמים עליו, את עוצמת תקוותו ואמונתו האדירה והמוחלטת בה' יתברך, כי ממנו הכל, ואליו הכל, ואין עוד מלבדו.

כל התפילות הידועות לנו ובמיוחד מספר "תקט"ו תפילות", נוגעות לכלל ישראל, לשכינה, לגילוי יחודו ית'. עוצמת תפילה זו דווקא בכך שהיא תפילתו האישית, צעקת לבו אל ה'. ניתן לשמוע מתוך האותיות, התיבות והמשפטים את מנגינת בכיית נשמתו רוחו וצרת נפשו הנאנקת תחת רדיפותיו ותלאותיו מצד מאיסתה בנסיונות רודפיו להרחיקו מדבקות בה', ולהביאו לכפור ח"ו בכל עיקרי תורתו, ידיעותיו ואמונתו.

כותרת התפילה:

הצעתי בעוניי לקרא לתפילה "לך אלי תקוּתִי", ושם זה מורכב משורת הפתיחה של תפילת רבנו "אלי תקוּתִי", ומכותרת הפיוט הידוע "לך אלי תְּשׁוּקָתִי" לר' יהודה הלוי זצ"ל וכפי שיבואר להלן.

זמן חיבור התפילה ומקורה:

תאריך כתיבת התפילה לא מצוין בכתב-יד. אולם, מצויה בידנו אגרת מיום י"ח אייר ת"ץ שתוכנה מעיד שכנראה במקביל אליה נכתבה התפילה, ועקבותיה רמוזות בבהירות גדולה בשורות האגרת.

בשנת ה'תפז, כשלוש שנים קודם האגרת, החל רבנו משה עלות למרום וזכה לגילויים עליונים, ולהיות בן בית וחבר של קבע במתיבתא דרקיעא. עד למחצית שנת ה'תץ חיבר נפלאות בתורת הסוד וגולת כותרת: זוהר קהלת, זוהר תניינא ושבעים תקוני זוהר תניינא. בתחילת שנת ה'תץ, שלח תלמידו נאמן ביתו אגרת למיודעו, וכְּמִשִׁיחַ לתומו חשף גדולת משה איש האלקים ומהלכיו במרומים. האגרת הגיעה לידי רפים ומיד החלו חרחורי מלחמה וצרת קנאים, ורצתה הס"א בכל מחיר לבלום את כיליונה, ומצאה לה קרקע פוריה, והגמוניה רבנית שנהרה בשיטת העדר, להעביר העשירי תחתם בשבט, לטבוח טבח ולכלות טפחיים. שמועות זדון ואמרי שקרים הגיעו לפתחו של הרב ישעיה באסאן זצ"ל מורו ורבו וכָּאֵב לו. אמנם הרב הכיר מקרוב את תלמידו, אך עדיין לא היה מבורר אצלו טיב מקור קנקנו, ובתגובתו לשמועות הצליף לתלמידו בשבט לשונו:

"יום בצרה היום הזה, כי הובשת את פני בדברים מְכֻעָרִים, וְאֲנִי אֲנֶה אֲנִי בָּא, בְּכַנְפֵי יוֹנָה נִחְבָּא? מַה אֲדַבֵּר וּמַה אֲצַטְדֵּק עִם הַדּוֹבְרִים עָתָּה? כִּי קִוִּיתִי לְאוֹר מִמֶּךָ וְהִנֵּה חֹשֶׁךְ עֲנָן וְעֶרְפֶּל, כִּי אֲמַךְ סָרְבִים וְסִלּוֹנִים תַּחַת נְטָעֵי נְאֻמָּנִים! וְעַל פְּרָחֵי שְׂלֵא בְּטוֹבְתֵי אֶהְיֶה מוֹכֵרָח בְּמַעֲשֵׂי לְהִיּוֹת לְאַחֲדִים, עִם הַנְּחָרִים בְּךָ בְּקוֹלוֹת וְלִפְיָדִים...

וְעַתָּה בְּשִׁמְעֵי הָרְעוֹת הָאֵלֶּה מִמֶּךָ, לֹא אוֹמֵר שְׁנַתְפְּשֶׁרָה – אֲבָל אוֹמֵר שְׁנַתְקַרְרָה אֲמוֹנָתִי בְּעֵינֶיךָ... הִנֵּה הוֹכַחְתִּיךָ בְּשִׁבְ"ט אֲנָשִׁים, כִּי כֵּן בֵּיתִי אִם אֵל וְעִם קְדוּשִׁים, הוּא יִתְבַּרְךָ יְדְרִיכְךָ בְּדֶרֶךְ מִישׁוֹר לְמַעַן תִּלְךָ בְּאַרְחַ צְדִיקִים, פְּאוֹר נִגְהָ הוֹלֵךְ וְאוֹר עַד נְכוֹן הַיּוֹם". (אגרת ס"א).

אמנם, מהר מאוד התברר למהר"י באסאן כי חפאו עליו דברי בלע שקר ותעתועים, אבל באותו הזמן בעת שקמו על עט"ר בחרב ובסער, חש שעומד הוא להתייתם מאב. באגרת תגובה (אגרת סב) מאלפת בעוצמתה, שם מבטחו בבורא עולם, ונפשו כאפר שרוף בתקרת אנוש.

פאדובה יום ו' בשבט (יח אייר), ג"ל לספירה (העומר) הת"ץ.

ההר הגדול ירום ונשא, פנת יקרת אבן הראשה, מזרי ורבי נר"ו.

חי ה' צבאות אלקי ישראל אשר בחר בי להעמידני לפניו, כי שבח ותודה נתתי לשמו היום הזה בקראי אגרת הדרת כבוד תורתו – כי ידעתי היום הזה אשר אני עבד לאלקי ישראל, ועבודתי רצויה לפני כסא כבודו. ולא הייתי כף – אם עתה לא הגעתי עד כה. כי לא באוהבי שחר ורודפי כבוד בוחר ה', כי בנושאי על כפיים נפש, ועד דכה לא יפרדו. ואלו פי מלא שירה כים לא אספיק להודות לפניו יתברך, הנותן לי כח לעשות חיל ולאין אונים עצמה ירבה.

פי מה אני ומה חיי, אם לא ה' עוזר לי, ה' בסמכי נפשי?

...אך פעולתי את השם אמת, ובצדקתי אחזתי ולא ארפנה, **עד אגוע – לא אסיר תומתי ממני**. וסוף דבר: ידע ה' את אשר לו ונגלה כבוד ה', כי לא אפתח שערי תירוצים, כי משקר לאמת יומר דבר, אז ידעו בגוים מה נעשה לעבוד את ה'.

יאמצני אלקי ואזכה כזהב להבחן, ואדעה כי בן אנכי לאבותי האייתנים מוסדי ארץ: אברהם, יצחק וישראל אשר חשק בהם.

ואני שמתי איתן משגבי, אלקים חיים ומלך עולם, הוא חנני והוא ינחני. כי אם מגיד שלח לי – הוא שלח לי, ואם אליהו עבדו ושאר נשמות קדושות – הלא הוא השולט, ובדבריהם עשיתי כל הדברים אשר עשיתי. ואם הוא הוציא לגלוי את אשר הסתרתי – הוא היה המגלה. כל אלה ידו עשתה. ואני, איני אלא עומד לשמוע בקול דברו לעשותו.

מעתה מה אחשוב? ולמה אחשוב? כל גויי הארץ ומלכיהם בראשם כי יעמדו בחרב ובחנית ובכל כלי קרב – אם לנצח – ואם להנצח – **עבד ה' אנכי**.

ואם אפר שרוף הייתי על גפי מרמי קרת (משלי ט, ג) – אז ידעתי כי אלקים לי.

ולא באיש בטחתי ואל אדם לא פניתי, ולא אבטח ולא אפנה, כי בה' בטחתי לא אירא, מה יעשה בשר לי?

כל קולות וכל לפידים לא ייראוני, ומקול המון גבורים לא אחת ולא אענה.

כל עושה טוב – יהי מה' משפורתו, והמטים עקלקלותם יוליכם ה' את **פועלי האון**, שלום על ישראל. מי במאזני צדק ירצה לשקול מעשי – ידעו כי תהלה לאל רצוים הם. ומי בעין רעה ישקול הוות – לישקליה למטרפסיה (יבמות קה, ב).

ה' אלקים, אלקי ישראל, יצרני בבטן לעבד לו ובצדקתו הוא קרבני, להעמיד על מישור רגלי, ולהעביר על מישור רגלי, ולהעביר נפשי מרעה. ועתה הנה עין כבודו בשמים עדי, ושהדי במרומים תפארתו, **כי אליו לבבי וכל רוחי**, וברב חסדו ואמתו הנה נפשי לא מטומאה, ותם לבבי ונקיון כפי לפניו. כי בדרכיו הנחני ולא מריתי, ובמעגלי קדשו הדריכני ואקודש בם. הן לא לשבחי אגיד זאת, כי לתת לפניו שבח ותודה, אשר גלה עיני להביט נפלאותיו ויסרני מלכת בדרך העם ההולכים בחושך פעוללים לא ראו אור.

כבר ידי ישיב לי אלוה, וזה יהיה שכרי מאתו: לחזק לבבי באמונת עבודתו ולא אמוט, **ובשמחת נחלתו ינחמני עם כל הבוטחים בו**. ותחת כלמתנו – **רצונו נירש**, ומחיר חרפתנו – אהבתו יוסיף לנו. **כי חלקנו הוא ואין עוד אחר**, ונקודש בכבודו ה' **ובעבדיו יתפאר**.

ואני בשור לעול וכשה לטבח יובל, כן לכל גל אנענע ראשי. אם נגש ואם נענה – בה' אלקי אשמח, אגילה באלהי שעי....

ה' אלקים אמת ושכינת עזו בגבתי מרומים, אשר בתוך עמו ידעני, הלא זאת היא שעמדה לאבותינו ולנו, והלא תעמוד עוד היום לנצר משרשי אהביו וחוטך מגזע נאמני בריתו.

עוד ידע, פי שמרתי דרכי ה' ולא רשעתי מאלקי. ואם אל תחת שקר הביאני היום לכוף פהגמון ראשי, - אך אהבתו ישמר לי, והיתה נפשי לקרבן אשה לפניו, וחזק לבבי לעולה תמימה לה' כליל תקטר.

כי לא על שוא יהיה נפתה לזעוף על ה', חלילה לי! תחת אשר רבה עלי אהבתו והודיעני את אשר העתיק מבריותיו - אשמח אנכי בה', וישמחו בו כל חוכי לו.

עבד לאלקי ישראל,
משה חיים לוצאטו

בכל האגרות לרבו למעט הנוכחית היה עט"ר חותם "שותה דבריו בצמא" אולם כאן חתימתו מעידה על יתמותו בבחינת "כי אבי ואמי עזבוני וה' יאספני". על שינוי החתימה נזף בו מהר"י באסאן באגרת התגובה:

"ואם עבד לאלקי ישראל אתה – את פני ה' אלקיך תאמרה. כי לא יפון שתחדש עדי חתימה, פן יאמרו עליך כי גאה גאית. אמנם אנכי לא שניתי, ועל כל פנים לאב אני לך, ואביך אהיה לעד ולעולם. או המייסר מלא תוכחות, או רחמן מלא רחמים, כפי צורך השעה". (אגרת סה).

אכן, עט"ר חזר לחתום כמנהגו "שותה בצמא דבריו". עם ברור האמת ודברי הימים מכירו רבו כיחיד בדורו וכתלמיד שעלה על רבו.

אגרת סח. רמח"ל לרבי ישעיה באסאן.

הקר הגדול ירום ונשא, פנת יקרת אבן הראשה, מורי ורבי נר"ו.

"בשמחה רבה קבלתי וקראתי אגרת הדרת כבוד תורתו. היא הנותנת לי מנוח, בשמעי השקט לבו על האמת והצדק, תהלה לאלקים: וכבר מודעת זאת, כי שקרא לא קאי".

הימים הקשים אמנם הולידו אגרות קשות, אך גם תפילות נפלאות. שורות דמעת "לך אלי תקותי" מגלות אמונה ובטחון בלתי מעורער, במי שמסובב ומנהיג תהפוכות גלגלי תבל. ומול עומדו איתן כנגד פרץ האשמות בשר ודם, מקבל ומצדיק עליו דין מלך העולם:

"ולא באיש בטחתי ואל אדם לא פנית, ולא אבטח ולא אפנה, כי בה' בטחתי לא אירא, מה יעשה בשר לי?".

בתעלומת סתרי כתיבתו לרבו צפן תשוקתו:

"כבר ידי ישיב לי אלוך, וזה יהיה שכרי מאתו: לחזק לבבי באמונת עבודתו ולא אמוט, ובשמחת נחלתו ינחמני עם כל הבוטחים בו. ותחת כלמתני - רצונו נירש, ומחיר חרפתנו - אהבתו יוסיף לנו. כי חלקנו הוא ואין עוד אחר, ונקדש בכבודו ה' ובעבדיו יתפאר".

בתפילתו לה' מתגלה עומק רצונו:

כי בכל לב דרשתיך, מלא נא את בקשתי:
חנני ורחמיני ואראה את פעולתי:
ואתעדן באורך ותהי זאת נהמתי:
תשפוך רוחך על כל בשר ואל תהי לריק יגיעתי:
והנה [אצ"ל ובנה] עירך בנין עולם, ואזבח שם את תודתי:

לעלות לארץ ישראל ולזבח קרבן תודה, "ואמרת ביום ההוא אודך יהוה כי אנפת בי ישב אפך ותנחמני" (ישעיהו יב, א).

מקור הכתב-יד.

תפילה זו נמצאת בקובץ חבורי רמח"ל "כתב יד גינצבורג 745" בספריית המדינה של רוסיה, מוסקבה, Ms. Guenzburg 745 ותודתנו להם על האישור והרשות לפרסמה. כמו כן ניתן לעיין באתר כתיב, החל מע' 85 בקובץ הסריקה שכתובתה:

http://web.nli.org.il/sites/NLIS/he/ManuScript/Pages/Item.aspx?ItemID=PNX_MANUSCRIPTS000087938

תפילה זו חמקה מתחת ידם של המפענחים, כנראה מתוך שסברו שאינה כ"כ חשובה כיון שנראית על פניה כתקציר לכאורה של הפיוט. וב"ה הגומל לחייבים טובות שגמלני כל טוב, וזיכני לפענחה, לעמוד על זמנה ותוכנה, וסיפק תאוותי רבת השנים למצא ולהתחבר בנימי נפשו של עטרת ראשי מורי ורבי בוצינא קדישא הרמח"ל הקדוש בהשתפכות נפשו בשעותיו הארציות הקשות, ורוממות דבקות נשמתו במרום.
להלן הבאתי בראשי פרקים בלבד את הרעיונות האדירים שטמן בראשית התפילה וכן טבלת השוואות והקבלות לקטעים מהפיוט "לך אלי".

שונה בצמא דבריו.

לישועתך קויתי ה'.

מספור השורות נמצא בטבלת השוואות.

שורות 1-6, גילוי אורו ית' במציאות הקווי.

בתחילת התפילה, שזר הרמח"ל את עיקרי תורת היחוד ודרך השתלשלות הרצון העליון יתב' – בתלותו המוחלט ביחודו ית'. תקוותו שהיא סוד הקווי, סוד המשכת קו האין סוף ב"ה, מחוברת בכריכה בגילוי התקשרותו במציאותו שלו.

שורות 7-15, גילוי רצון העליון.

המלכת רצונו ית'. עיקר משנת תורת הרצון, "הוא ורצונו אחד" ואין מלבדו רצון אחר. בשורות אלה מזהיר שכל העובר עליו מקורו ברצונו ית' היחיד אשר אין זולתו. ע"כ אליו הוא מפנה בקשותיו ותקוותו, ומעיד שלא נטה ליבו מאחורי ה'.

שורות 16-25 מסירת נפש.

מסירת נפש בסבר פנים יפות, בשיר ופיוט על יחודו יתב' "כשה אקריב את מנחתי".

באופן כללי, בשורות 18-52 בחר לשלב קטעים מסויימים מפיוט "לך אלי תשוקתי" לרבי יהודה הלוי ע"ה. השורות המיובאות מצוטטות לרוב כמשפט שלם, ורובם עם שנויים כנראה מתוך התאמה למצבו האישי, וכנראה גם מתוך רצון להתאימם לתורת הסוד.

שורות 26-38 זעקה אדירה.

זעקת כאב אדירה, תוגה, בכיה, צער ותחינה לבורא עולם שיציל אותו מכף אויב ושטן העומד כנגדו, כיון שכל הצלתו, נחמתו ורפואתו רק בידו ית' ואין בלתו.

שורות 39-42, צידוק הדין.

שורות 43-46, מאיסה בסיטרא אחרא.

שורות קשות במיוחד. שביעה מהצרות והרדיפות, עד כדי "קצתי בחייתי". שורות אלו אינן נוגדות את אמונתו המוחלטת ו"תקות האמת" אלא מביעות את מאיסתו המוחלטת בכל ההפרעות והרדיפות שנפלו בחלקו ושניסו להפרידו ולהרחיקו מדבקותו בה' יתברך.

שורות 47-50, צפייה לגילוי טובו.

ההפך הגמור לתוכן לשלוש השורות הקודמת להן. בשורות אלו מביע את רצונו לגילוי טובו יתב' עליו שממנו המנוחה והשמחה האמיתיות.

שורות 51-56, הודעני נא את דרכיך.

בשורות שעד לכאן, דבק ביחוד רצונו ולא מאס ח"ו בחלקו. סוד החזרת הרע לטוב הוא מעמודי התווך של תורתו. בחלק זה, מביע את רצונו שלו שתתגלה אליו מחשבתו יתב' ויזכה לראות בחיה חיותו שהכל היה לטובה, בגילוי בפועל של הידיעה שלהשגתה עמל כל חייו. מנמק הוא בקשתו: שלא תהיה יגיעתו הרבה בעניין זה ח"ו לריק, דהיינו שלא תשאר בגדר אמונה וידיעה בלבד - אלא ראייה.

שורות 57-58, קרבן תודה בציון.

שורות מיוחדות ביותר. ביטוי מפורש לרצונו לעלות לירושלים, שם יזבח זבח תודה על כל הבא עליו להודות ולהלל "אודך ה' כי אנפת ביי". "וְהִנֵּה [אצ"ל וּבְנֵה] עִירְךָ בְּנֵן עוֹלָם, וְאֶזְבַּח שָׁם אֶת תּוֹדָתִי". קרבן תודה מובא לרצונו של האדם, וכהודאה על נסים שנעשו לו. על השאלה הנעלמת "איזה השה לעולה"? ענה בעצמו "לְךָ עוֹרֵי לֶךְ חֲלָבֵי כֶּשֶׂה אֶקְרִיב אֶת מִנְחָתִי".

שורה 59 חתימה. התפילה מסתיימת כפי שמסתיימות כל תפילותיו: בצפיה, קווי ויחוד.

אחד יחיד ומיוחד אליך תקותי.

אחד יחיד ומיוחד, סוד גילוי המצוי. סוד יחוד ה' - אחד, בראש תוך וסוף, היה הווה ויהיה.

לך תקותי, סוד הקווי: "תקנת אמת שהוא בטחון של אמת שבטוחים בהשגחה. וכל שאר בטחונות בהשתדלות - הם בטחונות של שקר. ובטחון בה' הוא בטחון אמת... ואם יתמהמה - חכה לו. ואם אינו בעולם הזה - הוא לעולם הבא... לזה השם הו"ה שהוא ראשית הכל, צריך שתהיה התקנה, ולא לשום כנוי.

המקנה תמיד בשמחה בלי צער. כי המצטער - תמיד הוא בגון ואנחה וחושב שאין לו תרופה. אבל מקנה אינו מצטער כי הוא מקנה תמיד, ואפילו אם יתמהמה - מחכה. נמצא התקנה מחיה אותו. ומי שאינו מקנה - מיד מת, ונשאר רחוק מהשם - על שאינו מקנה ליהו"ה. ומי שהוא מקנה נאמר בו, גם "כי אשב בחשך יהו"ה אור לי", יהו"ה דייקא, לישועתך קויתי יהוה... המקנה הוא ממש בוקע בקו תקנותיו, ועושה נקב וסדק לעלות תחת כסא הכבוד, וזה, לישועתך קויתי יהוה"ה. (מתוך מאמר הקווי).

כל התפילה מנוסחת כמדבר לנוכח "אתה", "לך" "הצלנני" וכו' בסוד המקנה רק לה'

וכל המקנה תפלתו עולה בלי אמצעי, לא על ידי מלאך, אלא, "לישועתך" דייקא, כמו שמדבר לנוכח, לא על ידי שליח, כי הוא קו הבוקע ונוקב ועולה עד ה' ממש. (מתוך מאמר הקווי).

אתה ראשון ואתה אחרון ואתך עזרתי:

סוד יחוד המאציל ית"ש, ממנו העזרה: "מלפני יחודך אנכי מבקש עזרה וישועה שתושיענו ותעננו באמתך" (תקט"ו תפילות תפילה תז).

"מי שאוהב את חבירו אי אפשר לו לסבול שיראה מכים את חבירו או מחרפים אותו ובודאי שיצא לעזרתו". (מסילת ישרים פרק ט).

אתה שליט אתה מושל ואתה הוא שועתי:

סוד יחוד רצונו ית', שאין מי שיכול לעכב רצונו, ולעשות היפך רצונו. יחוד השליטה.

אתה כל יכול ואין בלתך. וליך אנוס בעת צרתי.

סוד גילוי אין סוף ב"ה, שהוא כל יכול ואין בלתו, ע"כ אין מי שיכול לעמוד כנגדו.

אתה כל. ובך הכל ומכתך כל יבלתי:

סוד הרצון העליון הכולל אין סוף כוחות העומדים בו בשלמות אחת ללא חילוקים.

אתה יודע כל ולפניך כל אנחתי:

סוד ההשגחה, "אל אחד יחיד ומיוחד. אתה הוא "שכן את דבא ושפל רוח", ואלה הם כלים נשברים שאתה משתמש בהם. ולמה הם נשברים? אלא כדי שהס"א שהיא גסות הרוח ירחק מהם, ולכן מדת הדין שלך היא השוברת אותם. ובכמה אנחות שהם נאנחים מצד שם אדני בדי"ן שלו כמנין אנה"ה הרי הם מפרידים קש ותבן מהם, וזה "רוח נשברה לב נשבר ונדכה". (תקט"ו תפילות תפילה קסה).

כי לך אני. וליך עיני ועדיך כל עבודתי:

"עיניי" הן סוד ההבטה, סוד דבקות המאציל בנפרדים, ע"כ "ועדיך" הוא סוד הדבקות.

לך אתפלל ואתחנן. וליך אשפוך את שיחתי.

התפילות עולות בסוד המלכות דקדושה, להבדיל מהס"א "מלכות חייבתא שהיא שיחה בטלה". (ע"פ פירוש על תהילים).

הצילני מפועלי און ואל אראה ברעתי:

פועלי און הם אלה שמציאותם בפירוד ואינם מצד הקדושה. "תשש לחו של משה כנקה, שהראהו הקב"ה פרענות שהוא עתיד להביא עליהם על זאת. אמר לפניו: אם כן הרגני תחילה. ואל אראה - ברעתי' הנה ליכתב" (רש"י במדבר יא, טו).

כי מה אעשה. אך לך הפצני. אך לך כל תאותי:

"ואמנם כבר ידעת, שהנרצה יותר בעבודת הבורא, יתברך שמו, הוא חפץ הלב ותשוקת הנשמה" (מסילת ישרים פרק ז). "רצון יורה על חפץ וחשק" (אדיר במרום עמ' רט) צפיה לגילוי רצונו יתב'. "הנהגה התאוה היא סוד התשוקה, אלא שהאורות שיש בהם כח הזה להמשיך האחרים בסוד התשוקה, להם נקרא תאוה" (אדיר במרום עמ' קעו).

הן בלתך לא אנפה לא אשית אל זר ציפיתי:

"ראשית הבריאה בתקנה, שכל התחתונים מצפים לשפעת עליונים על ידי תפלה או שיר". (מתוך מאמר הקווי). "ובזמן שהם מתקשרים בציופי לפניך - כך יחוד זה מתקף למעלה ולמטה". (תקט"ו תפילות - תפילה קכב).

לא פניתי ולא אפנה. ועד אנוע לא אסיר תומתי:

לא פניתי ממך, ולא אפנה ממך, "מהו סוד מצרים? זה קץ הנמים, לילי שפחה רעה שנועשית מצרנית לקדשה היא וכל חילותיה, ואלה הם ת' ארבע מאות פרסה של מצרים, כלם הם מצרים של השכינה, והם רהבים מצד קליפת רהב ששולטת במצרים בהם "ולא פנה אל רהבים" (תהלים מ, ה) וכו', ושם עומדים כל מיני רשפים קסמים ונחשים מצד שקר שנתלה ברגלים. ולא

באלה חלק יעקב שנאמר בו "תתן אמת ליעקב" ... הרי כמה מצפים לישועתך ישראל עמך שנאמר בהם "לישועתך קוינו כל היום", להעביר שקר זה מעל רגלים. שכך יעקב כשהיה רואה נחש שהוא שקר רודף אחר הרגלים האלה שם נחש אחר לעמתו שנאמר בו "יהי דן נחש" וכו', אבל כדי שיתחזק נחש זה הקדוש על אותו הנחש הטמא להעביר אותו - לא מצא פח יותר כמו קווי, פתח ואמר "לישועתך קויתי יהוה". (תקט"ו תפילות - תפילה ח"ו)

ועל כן אמר "ועד אגוע" (איוב כו, ה), בכל עת שנשמתי בגופי, אסיר את אחיות הנחש ממני, "לא אסיר תמותי" (שם), "לא אודה לדבריכם לומר שאיני תם" (רש"י שם). "לומר שאני רשע וחוטא כמו שאתם אומרים עלי" (רלב"ג שם).

הן תקמלני לך איחל כי לישועתך קויתי:

"יחל ישראל אל יהוה כי עם יהוה החסד" (תהלים קל, ז), במקום שמתגלה יהוה מתגלה חסד, ואין פגם מעב. וכמו שקנה בחייו ליהוה, כן לאחר [מותו] כשמתגברים כנגדו הדינים, הוא מתחזק בתקנתו עד יהוה ונקשר בו, ומסתלק ברגע. וזה, לישועתך קויתי, אינו אומר לישועתך אקנה, אלא קויתי - בחי, כן אחר המות לא יבושו הקוים" (מתוד מאמר הקווי).

בכל משבר ונלי ים. מדרבך לא נטיתי.

ג' בחינות שבס"א, כבד טחול ומרה, מסעירים את הלב, ומאיימים להטביע את התיבה, ובכל אשר התתקפו עליו, לא נטה מדרך הישרה לדרך החשבונות רבים.

וכבחי אז כחי עתה ואליך אהבתי.

סוד היחוד "ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך" (דברים ו, ה). אהבתו וקווי הם עדות שלמרות הכל - בשלוח ובסער - באמת לא תשש כחו.

ואליך אפקיד צורי גופי רוחי ונשמתתי:

בסוד הפקדון עולה התעוררות לשכינה - מ"ו, ומכוחו נעשה יחוד קבו"ש.

כי לך אני. וליחודך. בכל איברי ונוייתי:

"כאן סוד היחוד, למסור נפש לגביו, להתדבק בו בדביקות אחד, ולדעת שאין שליטה חוץ ממנו". (אוצרות רמחל רלו).

"המסירה שימסר אדם עצמו על קידוש השם בפועל, ימשיך הארה גדולה וחזקה מאד, ויתקן בבריאה תיקון עצום, וירבה בה הקידוש והבהירות ריבוי גדול. והמסירה במחשבה, דהיינו בגמור בלבד להמסר, ימשיך גם כן השפעה ממין ההשפעה זאת". (דרד ה' - ד, ט).

"ומשה הרועה הנאמן התקין הדבר מתחילה לזמן שיצטרך. ואם תשאל, מתי התקין לה? אלא בזמן שכתוב "ועתה יגדל נא פח אדני" (במדבר יד, יז) וכו' שהרי באתו הזמן, כמה הסטרא אחרא לקטרג כנגד השכינה, עד שכביכול נחלשו הפחות העליונים, ומשה קם בחוזק גדול לחזק אותה כנגדם. לפיכך, "יגדל נא פח אדני" (במדבר יד, יז). במה? אלא שמסר נפשו למיתה בעבורה, להלך בתוך אלו הקלפות הקשות ולעוקרם ממקומם, וזהו שכתוב, "תחת אשר הערה לפנות נפשו ואת פשעים נמנה" (ישעיהו נג, יב) וכו' "ולפשעים יפגיע" (ישעיהו נג, יב). (תרגום זוהר תנינא - תיקונא תליתאה).

לכן רצונך אשאל. למלאות את שאלתי הרב כבסני מעוני וטהרני מתטאתי:

המקנה אע"פ שיש לו מעט מעשים טובים לא יבוש, שנאמר, "וידעת כי אני יהוה אשר לא יבושו קווי" (ישעיהו מט, כג). וזה כי יש לדל תקנה, ומי שהוא דל ממעשים טובים יש לו תקנה, כי השם מתגלה עליו ומעביר כל פשעים. וזה סוף התקון - מגדל תקנות כל ישראל בארץ הגלות ובטחים באמונה שיגאלו. וסוף התקנה, "ומשתי את עון הארץ" (זכריה ג, ט), וזה, לישועתך קויתי. כי זהו כבוד המלך שבטחים בו. בא חבוק וקעמדה על אחת: אמונה - תקנה. (מתוד מאמר הקווי)

עשה עמי לטובה אות. וקומה נא לעזרתי:

"עשה עמי אות לטובה" (תהלים פו, יז), שרופה לומר שיעשה עמו זיווג של הנשמות עם כנסת ישראל, והוא יהיה הראשון לזה. וזהו, "עשה עמי אות לטובה", שהוא חיבור היסוד עמו, שהוא קב"ה שמזדוג עם כנסת ישראל, ואז, "ויראו שנאי ויבושו כי אתה ה' עזרתני ונחמתני" (תהלים פו, יז). (אוצרות רמחל עמי קנט).

והנה [אצ"ל ובנה] עירך בגן עולם. ואזבח שם את תורתך:

"אמנם כבר שם דרך להנהיגו ית' להיות מגלגל במסיבותיו את כל אשר ברא לכבודו להשתלם בשלמותו, למען אשר יאיר לעולמו אור גדול רב ועצום, ותהיה תולדתו הקיום הנצחי והשלם. ואדרבא, הרע הזה אשר ברא - יעביר מן הארץ. ולא עוד, אלא שידוהו הנמצאות כולם כי יטיב להם גם אשר פעל ועשה בזמנים הראשונים, הלא זה הענין "אודך ה' כי אנפת בי" (ישעיהו יב, א). (דעת תבונות).

טבלת השוואות

טבלת השוואות בין תפילת "לך אלי תקוּתי" והפיוט "לך אלי תשוקתי" לר' יהודה הלוי / אבן עזרא / ע"ה זי"ע.
בשורה 13 משולב משפט "מכתר מלכות" לרבי שלמה אבן גבירול.

שורה	לך אלי תקוּתי	לך אלי תשוקתי
1	<p>אַחַד יְחִיד וּמְיֻחָד אֵלֶיךָ תִּקְוֹתִי. אֵתָהּ רֵאשׁוֹן וְאֵתָהּ אַחֲרוֹן וְאֵתָהּ עֲזָרְתִּי: אֵתָהּ שְׁלִיט אֵתָהּ מוֹשֵׁל וְאֵתָהּ הוּא שׁוֹעֲתִי: אֵתָהּ כָּל יְכוּל וְאִין בְּלִתָּהּ, וְלֹךְ אָנוּס בְּעַת צָרְתִּי. אֵתָהּ כָּל, וּבֶךְ הַכֹּל וּמִכְחָךְ כָּל יְכַלְתִּי: אֵתָהּ יוֹדֵעַ כָּל וּלְפָנֶיךָ כָּל אֲנַחְתִּי:</p>	
7	<p>כִּי לֹךְ אָנִי, וְלֹךְ עֵינִי וְעֵדֶיךָ כָּל עֲבוֹדָתִי: לֹךְ אֶתְפַּלֵּל וְאֶתְחַנֵּן, וְלֹךְ אֲשַׁפּוֹךְ אֶת שִׁיחִתִּי, הַצִּילֵנִי מִפּוֹעַלֵי אֲוֹן וְאֵל אֲרָאָה בְּרַעֲתִי: כִּי מִה אֶעֱשֶׂה, אִךְ לֹךְ חֲפָצִי, אִךְ לֹךְ כָּל תַּאֲוֹתִי: הֵן בְּלִתָּהּ לֹא אֶצְפֶּה לֹא אֲשִׁית אֶל זֶר צִיפִיתִי: לֹא פָנִיתִי וְלֹא אֶפְנֶה, וְעַד אֲגֻזַע לֹא אֲסִיר תּוֹמָתִי:</p>	
13	<p>הֵן תִּקְטְלֵנִי לֹךְ ²אֵיחֹל כִּי לִישׁוֹעָתְךָ קוִיתִי: ³בְּכָל מִשְׁבֵּר וְגַלְי יָם, מְדַרְכָּךָ ⁴לֹא נָטִיתִי. ⁵וּכְכַחִי אֲזֶ כַחֵי עֵתָהּ וְאֵלֶיךָ אֶהֱבִיתִי.</p>	<p>אם תקטלני. לך איחל.</p>
16	<p>וְאֵלֶיךָ אֶפְקִיד צוּרֵי גּוֹפֵי רוּחִי וְנִשְׁמָתִי: כִּי לֹךְ אָנִי, וְלִיחֻדָּךְ, בְּכָל אֵיבָרֵי וְגוֹיֹתִי: לֹךְ רֵאשִׁי לֹךְ עֵינִי וְצוּרְתִי וְתַבְנִיתִי: לֹךְ פִּי לֹךְ לְבִי לֹךְ כְּלִיּוֹתִי וְעֲצָתִי: לֹךְ יָדַי לֹךְ רַגְלֵי וְלִדְרָכְךָ כָּל הַלִּיכָתִי: לֹךְ עֲצָתִי לֹךְ דָּמִי כְּאֵשׁ לוֹהֵט בְּאֶהְבִּיתִי: לֹךְ עוּרִי לֹךְ חֻלְבֵי כֶּשֶׁה אֲקָרִיב אֶת מִנְחָתִי: לֹךְ כַּחֵי וְרַעֲיוֹנֵי וּמַחְשָׁבָתִי: לֹךְ יְחִיד וְאִין שְׁנֵי, לֹךְ תּוֹדָה יְחִידָתִי: לֹךְ מַלְכוּת לֹךְ גְּאוּת לֹךְ נְאֻה תְּהִילָתִי:</p>	<p>לך רוחי ונשמתתי</p> <p>לך עיני ורעיוני וצורתתי ותבניתתי</p> <p>לך לבי וכליוותי</p> <p>לך ידי לך רגלי וממך היא תכונתי</p> <p>לך עצמי לך דמי</p> <p>לך לבי ודם חלבי כשה אקריב ועולתי</p> <p>לך יחיד בלי שני לך תודה יחידתי</p> <p>לך מלכות לך גאות לך תאות תהילתי</p>

¹ ע"פ "הצילני מפעלי און ומאנשי דמים הושיעני" (תהלים נט, ג).

² גמ' ברכות י' א': "אפילו חרב חדה מונחת על צוארו של אדם אל ימנע עצמו מן הרחמים שניא" "הן יקטלני לו איחל" (איוב יג, טו).

³ ע"פ "תהום אל תהום קורא לקול צנוריד כל משבריד וגליד עלי עברו" (תהלים מב, ח).

⁴ ע"פ מספר מקומות בתהלים.

⁵ ע"פ "עודני היום חזק כאשר ביום שלח אותי משה כחכי אז וכחכי עתה למלחמה ולצאת ולבוא" (יהושע יד, יא).

26	לך אוֹחִיל בְּעַת אֲזַעֵק כִּי־לֹדָה בְּאַנְחָתִי: לך שְׁבֵרִי רַפָּא שְׁבֵרִי וְצַעְרֵי וּמַכָּתִי. לך עֲזָרָה בְּעַת צָרָה הִיָּה נָא בְּעִזְרָתִי: לך אֶהְמָה בְּקוֹל מֶרֶ, עַד־י תֵּאִיר אֶפְלָתִי: לך אֲזַעֵק בְּךָ אֲדַבֵּק עַד־י שׁוֹבֵי לְאֲדַמְתִּי: לך יִשְׁעֵי סֶלַח פִּשְׁעֵי וְאִשְׁמָתִי וְרִשְׁעָתִי: לך אִיכָף וְאֶפְרוֹשׁ כֶּף, שְׁמַע נָא תַחֲנִנָּתִי: לך אֲבַכָּה לֵב נִדְכָּה בְּרוֹב שִׁיחֵי וְתוֹגָתִי: לך חֶסֶד לך חֲמֵלָה, חֲמוּל עַל כָּל תִּלְאוֹתַי: וְהִבַּט נָא בְּרוֹב צַעְרֵי וְדִלּוֹתַי וְגִלּוֹתַי: וְצִירֵי גָדֹל עַד ⁶ כִּי אֲשַׁחֶה כָּל מַטְתִּי בְּדַמְעָתִי: וְצַר וְאוֹיֵב נִגְדִי וְלִשְׁטָן הוּא לְעוֹמְתִי: מִנּוּס אֵין לִי צוּרִי בְּלִתֵּךְ כִּי אֵתָה ⁷ הוּא אֵיִלּוֹתַי: ⁸ וְאִם בְּמִשְׁפָּט אֵת עֲבָדְךָ תִּבְיֵא, מָה הִיא גְבוּרָתִי: כִּי ⁹ מָה אֲנִי וּמָה חַיִּי וּמָה הוּא כָּל אֲשֶׁר עָשִׂיתִי: הֲלֹא נִאֲלַמְתִּי וְנִכְלַמְתִּי וְכִסְתָּנִי כְּלִימָתִי: לְכוּ רְצוּנְךָ אֲשָׂאֵל, לְמַלְאוֹת אֵת שְׂאֵלְתִי ¹⁰ הֲרֵב כִּבְסָנִי מְעוֹנֵי וּטְהַרְנִי מִחֲטָאֵתִי: ¹¹ אֵל נָא תַעֲלֵם אֲזַנְךָ לְשִׁמוֹעַ לְשׁוֹעֵתִי: ¹² עָרוֹב עֲבָדְךָ לְטוֹבָה ¹³ וְאָמֹר דִּי לְצָרְתִי: מֵאֵת ¹⁴ יִזְקָשִׁי נָא הַצִּילֵנִי, ¹⁵ סִמּוֹךְ נָא אֵת נַפְלִיתִי: כִּי ¹⁶ לְעֵנָה שְׁבַעָה נִפְשִׁי עַד־י קָצַתִּי בַחַיִּיתִי: ¹⁷ עֲשֵׂה עִמִּי לְטוֹבָה אוֹת, וְקוּמָה נָא לְעִזְרָתִי:
39	וְאִם תִּבְיֵא בְּמִשְׁפָּט עֲבָדְךָ מָה הִיא גְבוּרָתִי וּמָה אֲנִי וּמָה חַיִּי וּמָה כֹּחִי וְעִצְמָתִי וְנִאֲלַמְתִּי וְנִכְלַמְתִּי וְכִסְתָּנִי כְּלִמְתִּי רְצוּנְךָ אֲשָׂאֵלָה תְּמִיד לְמַלְאוֹת אֵת שְׂאֵלְתִי וְהֲרֵב כִּבְסָנִי עוֹנוֹתִי וְחֲטָאֵתִי וְאֵל נָא תַעֲלֵם אֲזַנְךָ לְרוּחֹתִי לְשׁוֹעֵתִי עָרֹב עֲבָדְךָ לְטוֹבָה גַּם אֲמַר נָא דִּי לְצָרְתִי וַיּוֹם נִפְלִי בְּפַח מוֹקָשֵׁי סִמּוֹךְ נָא אֵת נַפְלִיתִי וְלְעֵנָה שְׁבַעָה נִפְשִׁי עַד־י קָצַתִּי בַחַיִּיתִי עֲשֵׂה עִמִּי לְטוֹבָה אוֹת וְקוּמָה נָא לְעִזְרָתִי
43	¹¹ אֵל נָא תַעֲלֵם אֲזַנְךָ לְשִׁמוֹעַ לְשׁוֹעֵתִי: ¹² עָרוֹב עֲבָדְךָ לְטוֹבָה ¹³ וְאָמֹר דִּי לְצָרְתִי: ¹⁴ מֵאֵת יִזְקָשִׁי נָא הַצִּילֵנִי, ¹⁵ סִמּוֹךְ נָא אֵת נַפְלִיתִי: כִּי ¹⁶ לְעֵנָה שְׁבַעָה נִפְשִׁי עַד־י קָצַתִּי בַחַיִּיתִי: ¹⁷ עֲשֵׂה עִמִּי לְטוֹבָה אוֹת, וְקוּמָה נָא לְעִזְרָתִי:
47	¹⁷ עֲשֵׂה עִמִּי לְטוֹבָה אוֹת, וְקוּמָה נָא לְעִזְרָתִי:

⁶ ע"פ "וגעתי באנחתי אשחה בכל לילה מטתי בדמעתי ערשי אמסה" (תהלים ו, ז).

⁷ ע"פ "ואתה ה' אל תרחק אילותי לעזרתי חושה" (תהלים כב, כ).

⁸ ע"פ "ואל תבוא במשפט את עבדך כי לא יצדק לפניך כל חיי" (תהלים קמג, ב).

⁹ ע"פ תפילות שחרית "מה אנחנו, מה חיינו".

¹⁰ ע"פ "הרב כבסני מעוני ומחטאתי טהרני" (תהלים נא, ד).

¹¹ ע"פ "קולי שמעת אל תעלם אנך לרוחתי לשועתי" (איכה ג, נו).

¹² ע"פ "ערב עבדך לטוב אל יעשקני זדים" (תהלים קיט, קכב).

¹³ ע"פ תפילות יום כיפורים.

¹⁴ ע"פ "כי הוא יצילך מפח יקוש מדבר הוות" (תהלים צא, ג).

¹⁵ ע"פ "סומך ה' לכל הנפלים זוקף לכל הכפופים" (תהלים קמה, יד).

¹⁶ ע"פ "השביעני במרורים הרוני לענה" (איכה ג, טו).

¹⁷ ע"פ "עשה עמי אות לטובה ויראו שנאי ויבשו כי אתה ה' עזרתני ונחמתני" (תהלים פו, יז).

כי אתה הוא ¹⁸ מנת חלקי וגורלי וחמדי: ומהללי וכל גילי ומעוזי ושמחתי: ששון לבי ¹⁹ מאור עיני ומרגיעי ומנוחתי:	הכי אתה מנת חלקי ורנתי וטובתי וגורלי ומהללי וכל גילי ושמחתי ששון לבי ואור עיני ומעוזי וחמדי ומרגועי ושעשועי מנוחתי ושלוחתי הבינני עבודתך ותשלם לך עבודתי: ²⁰ הורני נא את דרכיך ישר לך נתיבתי:	51
כי ²¹ בכל לב דרשתיך, מלא נא את בקשתי. חנני ורחמני ואראה את פעולתי. ואתעדן באורך ותהי ²² זאת נחמתי: ²³ תשפוך רוחך על כל בשר ואל תהי לריק יגיעתי: והנה עירך בנין עולם, ²⁴ ואזכר שם את תודתי: כי בך ²⁵ לבד בטחתי ולישועתך קויתי: ²⁶ לישועתך קויתי ה' ²⁷ באמת ובתמים, כי אתה ²⁸ אחד יחיד ומיוחד, ²⁹ היה הוה ויהיה. ³⁰ שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. ³¹ לא יבשו קוויך לעולם:	השיבני ואשובה ותרצה את תשובתי והורני דרכיך וישר את נתיבתי בכל לבי דרשתיך ענני יה דרשתי ועם עושי רצונך תנה שכר פעלתי ואתעדן באורך ושים כבוד מנוחתי	53
כי ²¹ בכל לב דרשתיך, מלא נא את בקשתי. חנני ורחמני ואראה את פעולתי. ואתעדן באורך ותהי ²² זאת נחמתי: ²³ תשפוך רוחך על כל בשר ואל תהי לריק יגיעתי: והנה עירך בנין עולם, ²⁴ ואזכר שם את תודתי: כי בך ²⁵ לבד בטחתי ולישועתך קויתי: ²⁶ לישועתך קויתי ה' ²⁷ באמת ובתמים, כי אתה ²⁸ אחד יחיד ומיוחד, ²⁹ היה הוה ויהיה. ³⁰ שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. ³¹ לא יבשו קוויך לעולם:		57
כי ²¹ בכל לב דרשתיך, מלא נא את בקשתי. חנני ורחמני ואראה את פעולתי. ואתעדן באורך ותהי ²² זאת נחמתי: ²³ תשפוך רוחך על כל בשר ואל תהי לריק יגיעתי: והנה עירך בנין עולם, ²⁴ ואזכר שם את תודתי: כי בך ²⁵ לבד בטחתי ולישועתך קויתי: ²⁶ לישועתך קויתי ה' ²⁷ באמת ובתמים, כי אתה ²⁸ אחד יחיד ומיוחד, ²⁹ היה הוה ויהיה. ³⁰ שמע ישראל ה' אלקינו ה' אחד. ³¹ לא יבשו קוויך לעולם:		59

¹⁸ ע"פ ה' מנת חלקי וכוסי אתה תומיך גורלי" (תהלים טז, ה).

¹⁹ ע"פ "מאור עינים ישמח לב שמועה טובה תדשן עצם" (משלי טו, ל).

²⁰ ע"פ "הורני ה' דרכך אהלך באמתך יחד לבבי ליראה שמך" (תהלים פו, יא).

²¹ ע"פ "בכל לבי דרשתיך אל תשגני ממצותיך" (תהלים קיט, י).

²² ע"פ "זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חיתני" (תהלים קיט, ו).

²³ ע"פ "והיה אחרי כן אשפוך את רוחי על כל בשר ונבאו בניכם ובנותיכם זקניכם חלמות יחלמו בחוריכם חזינות יראו" (יואל ג, א).

²⁴ ע"פ "לך אִזְבַּח זִבַּח תּוֹדָה וּבָשֶׁם ה' אֶקְרָא" (תהלים קטז, יז).

²⁵ ע"פ "אלהי בך בטחתי אל אבושה אל יעלצו אויבי לי" (תהלים כה, ב).

²⁶ ע"פ "לישועתך קויתי יהוה" (בראשית מט, יח).

²⁷ ע"פ "ועתה יראו את יהוה ועבדו אתו בתמים ובאמת" (יהושע כד, יד), וכן ע"פ שופטים ט' י"ט.

²⁸ ראה "כי באצילות כל האורות וכל הצלמים וכל הכלים נקרא אלהות גמור אחד יחיד ומיוחד" עץ חיים - שער כו פרק א מ"ב.

²⁹ ראה גינת אגוז עמ' כו' "ושמו יתברך מעיד עליו, סוד מציאותו, ואמתת הויתו, קודם שנברא העולם, ובמציאות העולם, ואחר מציאות העולם, כאומר, ה' מלך (תהלים יט) ה' מלך (שם צג א) ה' מלך (שמות טו יח) הרי לך מלך - הנה, מלך - והיה, מלוך - ויהיה. ומה שאמר שלשה פעמים בזה הפסוק, יהוה יהוה יהוה, סודם הוה והיה ויהיה, כנגד מלך מלך מלך. הרי לך כי שמו הוא המעיד עליו קודם זמן, ובזמן, ואחר זמן, שהוא אינו משתנה מהותו יתברך". (גינת אגוז עמ' כ"ו) וכן, הוה והיה הוא ג' הוויות.

³⁰ דברים ו' ד'.

³¹ ע"פ "והיו מלכים אמניך ושרותיהם מיניקתיך אפים ארץ ישתחוו לך ועפר רגליך ילחכו וידעת כי אני ה' אשר לא יבשו קווי" (ישעיהו מט, כג).

תודות:

לרב דניאל טויטו יצ"ו, על הגהותיו החשובות.
לר' נחום קגנוף יצ"ו בסיוע איתור הקשרי הפסוקים.